

[Udenrigsministeren.]

len og Indien, indtager, viser en anden af de mange facetter i konflikten.

I denne ændrede situation er det fortsat regeringens faste og klare overbevisning, at konflikten ikke kan finde sin løsning ved en militær afgørelse. En politisk løsning via forhandlingsbordet er fortsat den eneste mulighed for at bringe det ulykkelige, krigshægede Indokina en varig fred. Regeringen opfordrer endnu en gang alle parter omkring forhandlingsbordet i Paris til at gøre de nødvendige indrømmelser, der alene vil kunne bringe forhandlingerne videre og derved give håb om en afslutning på denne ødelæggende krig.

I forbindelse med begivenhederne i Laos har der på ny været stillet forslag om dansk optagelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Ofte siges det: nu bør Danmark anerkende Nordvietnam. Men Danmark benægter ikke denne stats eksistens. Vi har jo endog ved flere lejligheder haft kontakt med denne stats myndigheder.

Nordvietnam har alle en stats kendetegn: et fast område med et stabiliseret styre, der har rådighed over området.

Et argument, der ofte høres, går i retning af, at man må dog anerkende Nordvietnams mangeårige kamp. Dette argument giver ikke mening i denne sammenhæng. I den folkeretlige brug af ordet anerkendelse ligger der intet hverken af sympati eller antipati.

Med stater, hvis eksistens vi anerkender, opretter vi undertiden, men ikke altid, diplomatisk forbindelser, hvilket igen kan ske på forskellig vis og på forskelligt niveau. Om vi opretter diplomatisk forbindelse eller ej, hænger i første række sammen med, om vi har danske interesser at varetage det pågældende sted.

Hvad nu angår regeringen i Nordvietnam og spørgsmålet om Danmarks forbindelse med denne stat, vil jeg videre sige, at der ingen sammenhæng er mellem dansk diplomatisk forbindelse med Hanoi og vor stilling til krigen i Sydøstasien eller dens sidste faser. Vi har klart og utvetydigt protesteret mod krigsudvidelser, mod terror, mod bombeangreb, vi har tydeligt igen og igen over for begge parter fremhævet, at konflikten må finde en politisk løsning og ikke en militær. Men dette problem om diplomatisk for-

bindelse har som sagt intet at gøre med sympati eller antipati. Der er ingen danske interesser eller kontaktbehov, der gør et sådant skridt naturligt eller påkrævet.

Det er da også klart sagt af både tilhængere og modstandere af dansk diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, at dette er et politisk spørgsmål.

Man siger som begrundelse for et sådant skridt, at vi dermed skal protestere mod USAs krigsførelse, at vi skulle sætte gang i forhandlingerne, at vi skulle sætte en kædereaktion i gang, som ville få andre lande med og dermed fremkalde en udvikling, som ville tvinge en fredelig løsning frem. Vi skal lægge vort lod i vægtskålen, som det hedder.

Selv om man har afsky for krigens brutalitet, selv om der er en stærk opinion-imod USAs engagement i denne krig, må man alligevel, efter min tankegang, komme til det resultat, at det ikke vil være rigtigt, isoleret og som politisk handling, at oprette diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Det er ret at protestere mod krigsudvidelsen. Det er nødvendigt, og vi har protesteret. Men det vil være forkert at udtrykke sin protest ved hjælp af oprettelse af diplomatisk forbindelse. Dels vil det være principielt forkert, og dels vil en isoleret dansk ændring af de diplomatiske forbindelser i Sydøstasien af rent politiske grunde være formålsløs.

En sådan dansk optagelse af diplomatisk forbindelse med Hanoi vil efter alle de undersøgelser, vi har foretaget, ikke kunne påregnes at ville sætte en udvikling i gang, der vil kunne fremme den af alle ønskede forhandlingsløsning, tværtimod vil den, hvis den overhovedet har målelig indflydelse, kun få positionerne til at stivne.

Jeg har den 4. juni 1970 i folketinget erklæret mig rede til at tage tidspunktet for optagelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam op til overvejelse med andre lande, specielt de nordiske. Dette standpunkt står selvfølgelig fortsat ved magt. Udenrigsministeriet har i den siden da forløbne tid to gange sonderet indstillingen blandt stater, som står os nær, og disse sonderinger vil løbende blive fortsat. Det hidtidige resultat har entydigt været, at de pågældende lande ikke omgikkes med tanker om etablering af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, og at et dansk initiativ i så henseende ikke ville påvirke deres holdning. Skulle de fortsatte